

Danmark. Det betyder, at man har vendt op og ned på en meget stor del af samfundet på en gang; at flere hundrede tusinde offentligt ansatte har været involveret i reformen. Det er det, der har været meget fokus på, og som der har været meget diskussion om, ud over spørgsmålet om, hvad de nye kommuner skulle hedde, og hvem der blev borgmester osv.

Kl. 14.20

Det, der ikke har været så meget fokus på, men som begynder at komme nu, efterhånden som virkeligheden går op for folk, er den voldsomme centralisering, der ligger i reformen, og den markedsførelse, der ligger især af socialområdet og sundhedsområdet. Det kommer vi sikkert til at høre meget mere om også fremover, når det efterhånden begynder at gå op for folk, hvad det betyder.

En af de alvorligste opgaver, vi står med lige nu, er alle de offentligt ansatte, der bogstaveligt talt falder om af stress, og som pukler løs for at få tingene til at hænge sammen, selv om det egentlig ikke kan lade sig gøre, når de ikke får de ekstra ressourcer, der er behov for.

Dertil kommer, at noget af det, der også giver stress, er den utryghed og usikkerhed, som følger af, at man ikke ved præcis, hvordan tingene skal være; at mange af de ansatte i lang tid jo ikke har vidst præcis, hvor de skulle ende henne osv., ligesom mange brugere er utrygge ved, hvad det er, der skal ske, især på det sociale område. Både nogle af dem, der selv er på institutionerne, og deres pårørende er meget usikre på, hvad der egentlig kommer til at ske, og i hvor mange tilfælde man kan risikere, at man skal flyttes, fordi det nu bliver ren markedsstyring, der skal afgøre, om man beholder en institution eller ej.

Dertil kommer så det, vi har set med hensyn til lærerne på voksenuddannelsescentrene, hvor det, at regeringen nægtede at indgå en trygheds garanti, da man gik i gang med reformen, jo viste sig at have en konkret konsekvens. Regeringen har nægtet at indtræde i de overenskomster, som lærerne havde med amterne tidligere, og nu, hvor de så er overgået til staten, betyder det, at staten ikke vil anerkende de rettigheder, de havde opnået, og de overenskomster, der var opnået.

Det er et meget stort problem, at man på den måde går ind og viser, hvad det egentlig er, der ligger fra regeringens side, nemlig at man ikke ønsker at respektere de overenskomster, der har været indgået. Det lover ikke godt for, hvordan

tingene vil være fremover for den store del, der er kommet over til staten.

Det, vi mener der er behov for med hensyn til at sikre, at der fremover bliver gode vilkår i den offentlige velfærd, er, at der er arbejdskraft nok, og at de ansatte kan blive aflastet, så de kan få sat tempoet ned og kan nå at udføre deres arbejde; at de voksne i børnehaven kan nå at snakke med de børn, der har behov for det, at de kan nå at gå en tur hver dag osv.; at hjemmehjælperne kan nå at tage sig af de ældre og kan nå at give dem den nødvendige omsorg; at de, der er ansat på rådhuset, kan nå at tage sig af de sager, de skal tage sig af der; at man ikke har et tempo, der er så højt, så man enten vælger at søge væk eller bliver slidt ned.

Det er for længst slået fast, at der er råd til velfærd, at der er råd til, at der er hænder nok, at der er råd til at sætte tempoet ned. Og det blev jo fuldstændig tydeligt, da finansministeren var ude at sige, at vi snart har penge nok til at købe hele verden.

Det, som regeringen nu har stillet op som begrundelse for, at den offentlige sektor ikke kan fortsætte med at levere en bedre velfærd, end den gør i dag, er, at der – siger man – kommer til at mangle 200.000 offentligt ansatte i de kommende år, fordi der er så mange, der går på pension og efterløn. Det er vi fuldstændig enige i er et problem. Derfor mener vi også, der skal lægges en plan for det, så vi sikrer, at der kommer nye 200.000 til at tage de opgaver, som andre forlader.

Regeringen har under forespørgselsdebatten i sidste uge afvist, at man skulle lægge en sådan plan for at sikre, at der kunne komme 200.000 offentligt ansatte til erstatning for dem, der holder op. Det mener vi er et ganske alvorligt problem, og vi mener, at det er det, der bliver det store spørgsmål i den kommende tid: Hvordan sikrer vi, at der kommer nye offentligt ansatte?

Vi er nødt til at sikre, at arbejdsvilkårene og lønnen er så god, så de folk, der er der, gerne vil blive der, og så vi også kan tiltrække nye. Vi er nødt til at sikre, at der bliver lagt en plan for uddannelse osv., som sikrer, at der vil være arbejdskraft nok i fremtiden til at sikre en god offentlig service.

Den reform, der nu er gennemført, har Enhedslisten jo været imod, ikke så meget geografien, men meget af det, der er gennemført. Måske af ansatte har knoklet hårdt for at gennemføre reformen, og derfor er det vigtigt for os at sige, at vi ikke har nogen planer om at gå ud og